

et Par Millioner en Gang for alle, og deraf vil han lave en Alderdomsforsikring. Sa, det forekommer mig, at dette Forslag om at samle en saadan Fond vilde i meget falde sammen med den ærede Finansministers Opfattelse af, hvad der hører til en Alderdomsforsikring. Men jeg tror ikke, det vil blive dette Tings Opfattelse; jeg tror, at naar man en Gang kommer til at tage fat paa Spørgsmaalet om Alderdomsforsikring — og det bliver jo nødvendigt; thi det er et af de mest brændende Spørgsmaal for Djebliffet, ikke blot hos os, men overalt i Verden, et af de største og betydningsfuldeste Spørgsmaal, der rejstes indenfor den Kamme, man kalder sociale Reformer — saa kan det sandelig ikke løses ved et Par Millioner en Gang for alle. Vi kunde komme til en virkelig Alderdomsforsikring, en Forsikring for alle trefindsthyveaarige her i Landet, naar vi havde en Sum til vor Raadighed, hvert Aar vel at mærke, ikke een Gang for alle, af 12 Mill. Kr. — dette er ifølge Beregninger, anstillede af forskellige af de Mænd, som særlig have interesseret sig herfor, særlig da Kontorchef Rubin. I det jeg nu taler herom, vil jeg dog knytte en Bemærkning hertil. Naar de nu paalægge Skatten, naar de nu tage Skatten og bruge den til at ophæve Sukkerstaten med, saa er det jo sikkert, at for alle dem her i Landet — og det er jo mange — som interessere sig for Alderdomsforsikringen, tager man den Mulighed bort, som bestaar i at lave en Alderdomsforsikring paa Skatten. Jeg har nu ikke tænkt mig for mit personlige Bedkommende, at Alderdomsforsikringen skulde laves paa den Maade, som er foreslaaet og foresøgt af mange Mænd, som have Indsigt og stor Interesse for denne Sag, derved, at Arbejderne selv skulde betale deres Alderdomsforsikring, og det vil jo blive Tilfældet, naar man bygger Alderdomsforsikringen paa Skatten og paa en forhøjet Brændevinsstat, som skulde give Resten af, hvad der manglede i de 12 Millioner. Som sagt, det er ikke min Tanke; men jeg vilde, naar Spørgsmaalet stod saaledes, at jeg havde Valget imellem enten at tage Skatten, tage en Stat paa Arbejderne, paa de mindre bemidlede, for derved at lette de mere bemidlede for en tilsvarende Byrde, og saa at tage denne Stat paa Ol og Brændevin og anvende den til Arbejdernes egen Nytte, egen Fordel til en almindelig Alderdomsforsikring; hvilket vilde være et stort og betydningsfuldt Formaal at sætte sig, ikke være i Tvivl om Valget. Dersom vi stode saaledes, at vi ingen Udsetelse havde til at redde Skatten paa anden Maade, og

der viste sig ved Siden af det, vi her forhandle om, Udsetelse til at redde den for Smaaafolk ved at faa den benyttet til Alderdomsforsikring, saa vilde jeg overfor dette Valg opgive min Modstand overfor Skatten, og af disse to Underforetrak jeg dog, at man anvendte Arbejdernes Penge til Arbejdernes egen Nytte. Men de Herrer ville se, at som Følge af dette Lovforslag er denne Udsetelse fuldstændig afstaaen. Med det vil man tage de 8 Millioner, som kunne faas paa Skatten, bort fra dette Formaal, og De saa dem ikke mere tilbage. Det kan ikke hjælpe det ærede Medlem fra Odde (Bjørnbal), at han siger, at hvis det er galt, hvad vi gøre, kunne vi altid gøre det om; nej, det gaar ikke saaledes med at gøre om, Erfaringen viser, at Ordet fanger. De have jo set med Krigsstatolden, hvor let det er at faa den bort. Nej, har man først faaet Skatten, saa beholder man den, og vi saa den aldrig tilbage. Men som sagt, havde vi det Valg, jeg har nævnt, saa vilde jeg ikke være i Tvivl, men jeg maatte dog ganske vist erkende, at vi maatte sige paa Forhaand, at naar vi anvendte Skatten til Alderdomsforsikring, saa kunde vi ikke rose os deraf overfor Arbejderne, ti vi maatte erkende, at det var deres egne Penge, vi benyttede, man kunde da nærmest sige, at vi bestyrede en Tvangsparekasse for den i et Djemed af stor social Betydning. Man kunde heller ikke sige, at det vilde være en i og for sig ideal Ordning af Alderdomsforsikringen; ti jeg tror, at fra et ideelt Synspunkt maatte man sige, at Samfundet i det hele har en Pligt til at sørge for de Arbejdere, der slide sig op i Samfundets Tjeneste. Det er derfor kun med dette Lovforslag for Dje, at jeg siger, at naar jeg havde Valget mellem disse to Ting, vilde jeg ikke være i Tvivl om, hvad jeg skulde vælge. Men den Maade, hvorpaa det her er foreslaaet at raade Bod paa den Overskud, den uhyre Strøm ind i Statskassen, som Lovforslaget vil medføre, er ikke fritende. Hvis de Herrer virkelig vilde træffe Anstalter til, at dette Forslag ikke skal være en stadig Berigelse for Ministeriets Krigskasse, saa maa De ind paa en anden Vej og træffe en udtrykkelig Bestemmelse om, at Skatten skal synke med et aarligt Beløb, svarende til, hvad Skattens Beløb overstiger 6 Mill. Kr. aarlig. Affatte De Lovforslaget saaledes, saa indrømmer jeg, at der ikke vil komme mere end 6 Mill. ind ved Skatten; men det skulde meget interessere mig at høre, om den ærede Konsejlspræsident og Finansminister ogsaa vilde være enig i en saadan Opfattelse, om han er